

Insayddzoucqin linna ja muita sarjakuvia Kemin kuudennesta valtakunnallisesta sarjakuvakilpailusta 1986.

Kun albumiin on koottu parinkymmenen tekijän tai tekijäparin sarjakuvia, ei tulosta oikein voi sanoa yhtenäiseksi. Tyyliä pyrkivät taistelemaan keskenään. Lopputulos ei kuitenkaan ole sekava: Eripituisten ja -tyylisten sarjakuvien seurattessa toisiaan lukukokemuksesta tulee miellyttävällä tavalla avoin (toistoa ei esiinny). Vasta aivan albumin lopussa useampien lyhyehköjen sarjojen peräkkäisyys aiheuttaa sen, ettei niihin oikein enää tunnu pystyvän täysin keskittymään.

Sinisalon ja Mänttärin Ystävällinen Leidi epäilemättä ansaitsi voittonsa. Muoto ja sen pelkistys tekevät lopputuloksesta täydellisen. Eräs elämänpiiri hahmottuu täsmälliseksi, aukottomaksi kuvaksi. Kokonaisuus on toisaalta niin tiivis, että sarja on luettava useampaan kertaan ennenkuin sen viestiin saa lopullisesti hahmotettua. Samojen tekijöiden *Viides kolonna* sitävastoin on välittömämmin koettavissa. Se sisältää muutamien science fiction-aihelmien pohjalta suoritettuja improvisaatioita. Sävyiltään tarina on salakavalaa parodiaa.

Muista kilpailussa pärjänneistä oli mieleeni erityisesti **Matti-Pekka Ratian** *Levottomat nuket*, joka oli ainoa palkittu teos albumien sarjassa (siinä on 34 sivua). Lukuunottamatta omituisen abstraktia alkuaan, joka mielestäni ei jäsenny kovin hyvin muuhun sarjakuvaan, kyseessä on koskettavan realistinen kertomus nuorten elämästä. Varsinkin dialogi on elävää ja aitoa. Useimmat kuvatkin ovat onnistuneita – rentoja ja ilmaisuvoimaisia. Jos pidät tätä sarjaa "lapsellisena maailmantuskana", olet kuollut. Tai ainakin sinun pitäisi olla.

Ilpo Koskelan *Vieraalla maalla* käsittelee suomalaisten sarjakuvien tarkkaan välittelemää aihetta – mustalaisten asemaa. Tapahduma-aikana on mielenkiintoisesti 1950-luku, jolloin heimo alkoi jo omaksua autoa pääasialliseksi liikkumisvälineekseen. Asenteellisesti kaikki on kunnossa, mutta sarjakuvana ei vieraalla maalla oikein ota toimiakseen. Ainakin minulla oli paikoitellen vaikeuksia ymmärtää, mitä tarinassa tapahtuu.

Kivi Larmolan *Daavidin virsi* ei kenties ole kyseisen herrasmiehen paras sarjakuva, mutta raamatunlauseiden kuvituksena se pääsee pitkälle. Sana tulee lihaksi. Ja liha kärsii. Aah.

Juha Rasin *Zip Marliw* puolestaan tekee vaikutuksen tolkuttoman törmäilyn kalliiden perinteiden kunnioittavalla uustuikinnallaan. Oikein tulee ennenvanhainen Nakke Nakuttaja mieleen. Vain tekstin paljous lyö hieman jarrua päälle.

Lähes kaikki muutkin Insayddzoucqin linnan sisältämät sarjakuvat ovat vähintäänkin viihdyttäviä. Varsinkin striippien sarjan palkitut teokset yllättivät terävyydellään (vallaton hauskuus ei aina ole kuulunut suomalaisen huumorin ominaisuuksiin).

Lienee turhaa painottaa, että *kaikkien* sarjakuvista kiinnostuneiden pitäisi hankkia tämä albumi (tai ainakin tuntea kalvavaa syyllisyyttä, jos eivät hanki). Epäilemättä kyseessä on korkeatasoisin tähänastisista Kemin kilpailuista kootuista albumeista.